Curierul

Anul VI, Nr. 23 Director: Gabriel Balanescu Aprilie - Iunie 1986

Redactia si Administratia: P. O. Box 95 * Santa Clara, California, 95052, * USA

DR. Ana Maria Marin

DESPRE DRAGOSTE

Mă reîntorc la Epistola Sf. Apostol Pavel către Corinteni, Cap.13.

"Chiar dacă aşi vorbi în limbi omeneşti şi îngereşti şi dragoste nu am, sunt ca o aramă sunătoare sau ca un chimval zăngănitor. Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate; dragostea nu pizmuieşte, nu se laudă, nu se umflă de mândrie, nu se poartă necuviincios, nu caută folosul propriu, nu se mânie, nu se gândeşte la rău, nu se bucură de nelegiuire ci se bucură de adevăr - acopere totul, crede totul, sufere totul .....".

Jur împrejur sună arama, zăngănesc chimvalele!

In răsărit zgomotul e atât de mare, încât se întinde cu el liniştea morţii!

Vorbele din Epistola 1 către Corinteni se citesc adesea în Biserică şi plecăm din Sf. locaş cu ideea că Sf.Apostol Pavel ne chiamă să dăruim o dragoste imensă creatorului şi dirijorului acestei lumi: lui Dumnezeu.

Dragostea de Dumnezeu ne vine o dată cu "Revelaţia", cu chemarea către El în diverse chipuri, cum în diverse chipuri îi şi răspundem, totdeauna cu dragoste şi încre-

pg.4

RADU BUDIŞTEANU

ASPECTE DE POLITICĂ INTERNĂ

După apariţia în "Curierul" a articolului meu intitulat "România şi Conferinţa de la München 1938", am primit următoarea scrisoare din partea domnului Ilie Vlad Sturdza, fost prefect de Iaşi, fiul fostului ministru de Externe Mihail Sturdza, la ale cărui prea interesante "Memorii" nu mă pot opri acum, abia întors din Spania şi pe punctul de a pleca în America, în călătorie nu de agrement, ci de rod românesc.

Iată scrisoarea:

Dragă Radule,

Iţi trimet alăturat cartea tatălui meu unde la pagina 92, 93 şi 94 vei găsi precizată adevărata atitudine a lui Carol II şi a guvernului său în afacerea trecerei trupelor ruseşti prin teritoriul nostru în Martie 1936. Că un autor francez consideră numai rezultatul final, adică împotrivirea României la această trecere, este normal. Pe francez este singurul lucru care-l interesa într'adevăr. Dar un autor român nu poate să treacă sub tăcere că guvernul şi regele Carol hotărâseră să autorizeze această trecere fără să ţie seamă de catastrofalele consecinţe pe care le-ar fi avut pentru România şi pentru aliata noastră Polonia (şi pentru restul Europei).

Nu putem în nici un caz lăsa regelui asasin, care, dealtfel, trei ani mai târziu VA DESCHIDE FĂRĂ ŞOVĂIRE aceeaşi graniţă aceloraşi trupe sovietice, acelui rege care, emigrat fiind în Mexico, îi oferea

"serviciile" sale, ca rege, ambasadorului sovietic, nu putem, spun, să-i lăsăm beneficiul unei acţiuni patriotice când atitudinea lui a fost exact contrarie. Trebuie NEGREŞIT, CÂND SE POVESTEŞTE ISTORIA DIN ACELE VREMURI, PRECIZAT CĂ NUMAI DATORITĂ ACŢIUNILOR CONVERGENTE ALE LUI CORNELIU CODREANU ŞI GHEORGHE BRĂTIANU s'a putut evita catastrofa.

Tin să adaug, marginal, că această acţiune a putut fi iniţiată numai datorită prieteniei şi încrederei absolute pe care ministrul Poloniei la Bucureşti în acea vreme o avea în tata.

Traian are poate ediţia românească a cărţii, traducere de Ovidiu Ţârlea. Dacă te interesează însă, îţi las prezentul volum în englezeşte. Cred că vei găsi informaţii istorice de cea mai mare importanţă, trăite de un martor şi actor direct, şi care aruncă de multe ori o lumină nouă asupra cauzelor marilor evenimente pe care le-am trăit. In acest sens îţi recomand să citeşti darea de seamă a şedinţei la Marele Stat Major German (cu Antonescu) în care s'au pus bazele acţiunei în Rusia (Capit. XXIII, pag.188). Experienţa lui tata este confirmată în senzaţionala carte "Their Trade was Treachery" de Chapman Pincher (cap.13 The Klatt Affair). Amândouă textele descriu două aspecte diferite a unei aceleiaşi acţiuni: acţiunea desinformativă de o amploare nemaipomenită prin care Sovietele au indus Statul Major german să atace atunci, unde şi cum i-a convenit lui Stalin!

Cu drag,

Ilie Vlad Sturdza

In articolul meu nu m'am ocupat decât de aspectele de politică externă, subliniind rolul determinant al României în legătură cu Conferinţa de la München din 1938,expus de factori de prim ordin ai politicii franceze. Ilie Sturdza este de părere că trebue înfăţişat şi aspectul de politică internă, adică nu rezistenţa ci cedarea regelui Carol II şi a guvernului său. Arciszevski, ministrul Poloniei, reuşind să-şi procure un act emanând de la unul din membrii guvernului, din care reeşea atitudinea cedantă a României oficiale, a sesizat în mod secret pe Mihail Sturdza, între ei fiind vechi legături de prietenie, cât şi interesul statal şi naţional al Poloniei ca şi al României de opoziţie faţă de U.R.S.S.; iar acesta a alertat pe Corneliu Codreanu, al cărui cuvânt,deşi nu era nici în guvern nici în Parlament, atârna greu în cumpăna politicii naţionale. Deaceea a şi fost suprimat, el şi căpeteniile prizoniere ale banditismului de Stat.Un rege asasin al tineretului nu poate fi un patriot. Datoria unui rege este să apere teritoriul naţional, nu să-l cedeze. Cine a cedat Basarabia, parte din Bucovina şi regiunea Herţa în 1940? Cine, Transilvania şi Cadrilaterul? Cine, Tronul stropit de sânge şi înnecat în talanţi frauduloşi?Cât a fost de oneroasă din punct de vedere politic succesiunea de la 6 septembrie 1940!

Generalul Antonescu a fost, cert, un patriot din punct de vedere recuperatoriu, dar din punct de vedere intern câtă nedreptate şi nenorocire a adus asupra tineretului naţionalist şi asupra familiilor legionarilor, sortiţi să sufere sub toate regimurile. Sub toate regimurile Mişcarea Legionară a fost atacată direct, brutal în carnea şi sângele ei, ca ultimii dintre banditi. Au fost şi replici, care în Drept se numesc "Legitimă apărare". Vă amintiţi adagiul roman pe care îl descifram în primele noţiuni ale Dreptului penal: "Vim vi repelere licet?". "Licet"în Dreptul roman; "Debet" în conştiinţa modernă.

M'am întâlnit în temniţele comuniste cu legionari condamnaţi ai regimului Antonescu. Am avut camarazi trimeşi pe front (unii nu aveau să se mai întoarcă) cu pecetea postumităţii pe frunte: "Se va reabilita post-mortem". Nu cunosc în istorie

M

Rev. RADU

CRĂCIUNUL anului 1941 la VĂCĂREŞTI

Poza frumoasei biserici Văcăreşti, publicată în "Curierul", Iulie-Dec.1985, mi-a răscolit amintiri acoperite de colbul a 44 de ani!

Cam trei săptămâni înainte de Crăciun,într'o dimineaţă geroasă, duba închisorii, care ne luase dela duba trenului din Gara de Nord, ne-a descărcat în curtea unei mânăstiri ce semăna cu Cernica.

Fusesem îmbarcat în gara Burdujeni, adus dela închisoarea Suceava. Directorul Mănaru personal mă dăduse în primire directorului dubii ca să fiu băgat în celulă individuală. Rău n'ar fi fost, dar celula mea nu era încălzită!

In ajunul plecării mi se spusese că voi fi transportat la Bucureşti; eram cerut de Curtea Marţială ca martor într'un proces. Toată noaptea nu se legase somnul de mine, cu gândul la cine putea să mă pună pe mine martor la un proces? Inainte de-a urca în dubă, un gardian îmi dăduse un pachet, spunându-mi: "Hrana Dv. pe trei zile!".Instalat în celula îngheţată şi aproape întunecată, nedormit şi înfometat, mi-am amintit de pachetul dat de gardian şi l-am desfăcut: trei chirpice de mămăligă şi trei cepe! Am legat pachetul la loc şi, de oboseală, am adormit ... Am dormit până m'a trezit primul gardian zicând:"Părinte, luaţi-vă ce aveţi, că vă mutăm la Comun, unde vă cer prietenii!". "Comunul" era o încăpere spaţioasă, luminată şi încălzită. De jur-împrejur avea bănci, nici pe jumătate ocupate. La mijloc erau încă două bănci lungi, pe care şedeau cinci-şase tineri. După ce s'a închis uşa, de pe o bancă din mijloc s'a ridicat un tânăr înalt, care mi s'a prezentat: "Sunt studentul Gafencu, şeful frăţiilor de Cruce din Iaşi, condamnat la ..."(nu-mi mai amintesc, cinci sau opt ani), şi pe rând mi i-a prezentat pe ceilalţi: toţi elevi la Liceul militar din Iaşi.Toţi în lanţuri şi cu destinaţia Aiud. Am reţinut două nume: Spodaru-Sucevean şi Miron. Pe Miron l-am revăzut mult mai târziu de câteva ori la Paris; ajunsese în lumea liberă şi se stabilise prin Germania de Vest. Despre Gafencu am auzit că a murit la Aiud! Gafencu mi-a spus că la Paşcani, când a urcat în dubă, i-au spus deţinuţii din dubă că la Suceava s-a suit un preot, pe care l'au băgat la celulă; "trebue făcut ceva fiindcă acolo va îngheţa!". "Şi-aşa, ne-am înţeles cu toţii, să vă cerem aici, cu noi!".N-am înţeles însă cum de s'a putut şti la Comun că urcasem eu la Suceava, când de la Suceava eram unicul adus la transport! De prietenii mei de dubă, copiii în lanţuri, m'am despărţit la Ploeşti, unde ei trebuau să treacă în duba de Aiud.

In adevăr, curtea în care coborâsem, era curtea mânăstirii Văcăreşti, ce fusese desacralizată cu zeci de ani în urmă de alte regimuri "democratice"! Acum era puşcărie.

După coborârea din dubă, am fost conduşi într-o încăpere mare, cu bănci de jur-împrejur, ca o sală de aşteptare. De-aci,deţinuţii erau strigaţi şi duşi pe la secţiile respective. Cam după o oră, am fost strigat şi eu şi dus de un gardian într-o cameră cu vreo 12 paturi suprapuse. Nu toate paturile erau ocupate. Şeful camerei era preotul Boldeanu Vasile. Nu cunoscusem pe nimeni de-acolo decât doar din auzite pe preotul Boldeanu. Imi mai amintesc de câteva nume din camera aceea: Topliceanu, Totoescu, Dragomir, Nicolau şi "Negusu" legiunii - Mişu Bălănescu!

După ce am făcut cunoştinţă, am aflat de ce venisem la Văcăreşti! Ilarion de la Predeal mă pusese martor în al doilea proces ce i se deschisese! Am înţeles că procesul lui Ilarion era o chestie mai mult artificială, ca să-l poată ţine în Capitală, la Văcăreşti sau la Jilava, unde se afla acum ..... Cam aşa era şi cu mine .... Văzându-mă perplex, părintele Boldeanu a exclamat: "Părinte Diacone, am voit şi noi să te cunoaştem şi să te mai scoatem de acolo, ca să mai vezi lumea!".

Câteva zile înainte de Crăciun, părintele Boldeanu mi-a spus că a aranjat cu preotul Confesor al închisorii, ca în ziua de Crăciun eu să oficiez ca Diacon cu preotul Confesor. Totul se făcuse cu aprobarea întregii administraţii! Confesor al închisorii era preotul Popescu-Petroşiţa,care era

(Continuare din pg.1)

dere (cel puţin aşa ar trebui să fie).

Dar Sf. Apostol Pavel ne cere dragoste în orice manifestare a vieţii, perfecţiunea şi sfinţenia vieţii noastre pe pământ.

Dragostea este primul dar dat de Dumnezeu, care este însăşi dragoste.Prin dragoste încearcă să schimbe firea noastră ambivalentă îndreptată de multe ori spre rău.O luptă aprigă se încinge între rău şi bine în sufletul fiecăruia dintre noi, conştienţi fiind, vom birui mai uşor duhul cel rău.

Iubirea e în sufletul fiecărui om. Să vă dau un exemplu puţin neaşteptat: în închisorile române, pline de când România a ajuns în sclavie, în fiecare noapte ieşind din cine ştie ce colţişor ascuns, dar mai ales din saltele, cuştile ce serveau de camere se umpleau de şoareci. Niciodată puşcăriaşii politici n'au ucis un şoarece! Ii iubeau? Probabil, fiindcă îi şi hrăneau cu firmiturile rămase din mămăliga săracului!

Dragostea se întinde de obicei la cei deaproape, rude şi prieteni; o bună parte se revarsă peste lucrul mâinilor lui de om. E şi firesc! Dar Sf. Apostol ne cere ca dragostea să cuprindă totul, pe cel de aproape şi pe cel de departe, pe prieten şi pe duşman, gâză, plantă, orice vieţuitoare şi orice lucru privit cu bunătate şi răbdare. De unde începe universalitatea, de acolo începe greul!

Lumea în care trăim a pus în fruntea intereselor tuturor "Economia", ştiinţa care te învaţă cum să te gospodăreşti ca să-ţi fie bine: o ştiinţă materialistă.

Viaţa în raiul comunist ne-a făcut să observăm că această ştiinţă materialistă, "Economia", e condusă de Dumnezeu şi tributară dragostei. Omul lucrează prost sau deloc dacă lucrul nu-i place sau dacă nu vrea să slujească stăpânul care-l mână cu biciul din spate, stăpân pe care nu-l iubeşte. Pământul nu rodeşte în ţarina colectivă, creatorii de artă au amuţit; doar războiul şi represiunea progresează: sunt armele Satanei.

Satana a îngheţat dragostea în om înlocuind-o cu frică şi ură! Insule de ură sunt aruncate în Occident:inventia secolului XX terorismul şi ideologia marxistă, tot atât de ucigătoare ca arma dar de data aceasta de suflet.

De ce oare socialismul nu reuşeşte să aducă măcar fericirea pământească oamenilor. La baza acestei ideologii stă idealul marxist egalitar între oameni şi bunuri,utopic şi afisiologic, pentru că oamenii nu sunt egali între ei. Experienţe multiple, care nu pot fi necunoscute, au adus o nivelare în jos, nimicind dorinţa şi putinţa de a lucra a unor state supradesvoltate.In Franţa, care mai ieri era a treia din lume ca desvoltare economică, un actor glumeţ împarte supe populare celor flămânzi. Sunt mulţi cei care profită de dragostea lui, de omul sărac.

"Renan" spune într'un anumit loc, că dacă nu reuşeşti să faci abstracţie de "Eu" nu poţi realiza absolutul: se gândea,desigur, la "narcisism", la egoismul care împiedică legătura între oameni.

Lucrând fiecare asupra lui însuşi cu ajutorul Sfântului Spirit, vom reuşi să ne împlinim misiunea, îndreptându-ne către dragoste! Avem desăvârşirea în puterea noastră, un pas greu de făcut, dar dăruirea aduce întărirea colectivităţii, grupului, Bisericii din care facem parte, iar celui care reuşeşte, dragostea îi va aduce nemurirea, în eternitate!

Aceasta a fost şcoala pe care o instituise în România "omul providenţial", care trebuia să-i fie conducător.Dar Românii au asistat la uciderea lui, fără să-l înţeleagă: şi-au ucis destinul.Acum Archistrategul Cerurilor,Arhanghelul Mihail se luptă cu Satana care încearcă să puie stăpânire pe sufletele locuitorilor ţării noastre.

In postul Mare se citeşte în genunchi Rugăciunea de mare pocăinţă a Sfântului Ephrem Sirul, care roagă pe Domul şi Stăpânul nostrul să ne dea "duhul curăţeniei, al gândului smerit al răbdării şi al dragostei ...". Să ne facem semnul crucii şi să ne rugăm pentru cei ce au căzut în lotul Satanei.

Dr.ANA MARIA MARIN

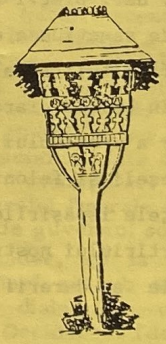

(continuare din pg.3)

şi profesor de religie la mai multe licee din Bucureşti!

In ziua de Crăciun a anului 1941, în frumoasa biserică Văcăreşti,s-a ţinut o slujbă cum nu mai fusese de când mânăstirea era mânăstire! Părintele Petroşiţa scosese de la naftalină cele mai frumoase veşminte diaconeşti pe care le-am văzut vreodată!

Biserica a fost plină de lume! Partea dreaptă era rezervată administraţiei, iară stânga deţinuţilor, cari aveau în frunte Corala formată din hoţi şi legionari! Partea dreaptă era tixită: întreaga administraţie şi gardienii îşi aduseseră familiile, neamurile şi prietenii de prin oraş! Se dusese vestea că va oficia un Diacon de la mânăstirea Sinaia. Pentru toţi cei care au asistat, slujba a fost un eveniment memorabil! Când am auzit primele răspunsuri la ectenia mare, am rămas profund impresionat de Corală şi m'am străduit să fiu, pe cât se poate, la nivelul cerut de împrejurare! Era prima dată când oficiam cu o Corală aşa de perfectă!

La câteva zile după Crăciun, toţi locatarii camerei noastre, în miez de noapte, am fost transferaţi la celular. Eu cu părintele Boldeanu am nimerit în celula 14! La 13, unde cu ani în urmă stătuse Căpitanul, se instalase Totoescu singur!Celularul era format din partea de răsărit a mânăstirii şi la mijloc avea un minunat Paraclis. Cam pe la 1 Februarie, s'a terminat şi cu celularul; într'o dimineaţă, toţi am fost scoşi, puşi în fiare şi expediaţi, care de unde a venit! Eu, care sosisem de la Suceava, am ajuns iar la Mănaru,care m'a ţinut izolat şi fără o oră de plimbare, până în ajunul eliberării (10 sau 15 Aprilie). Ba,cu 10 zile înainte de eliberare, m'a tuns chilug şi m'a ras! ("Aşa, ca să ştii şi tu că ai trecut prin puşcărie!").

Am ţinut a pune pe hârtie aceste amintiri mai mult pentru Cronica mânăstirii Văcăreşti, care în curând va dispare sub buldozerele împinse de furia acelora cari urăsc şi pe Dumnezeu şi pe oameni! Banda ucigaşilor satanizaţi, ce se pretind a fi guvern marxist, guvern al clasei muncitoare, luptă din greu ca să şteargă de pe faţa pământului orice urmă a istoriei religioase a Neamului românesc!!

Este surprinzător că frumoasa biserică Văcăreşti n'a fost răşluită mai de mult!!! Biserica, în care Corneliu Codreanu şi grupul său - "Văcăreştenii" - s'au rugat;

Biserica, în care Corneliu a fost cucerit de frumuseţea Arhanghelului Mihail, de pe uşa dreaptă a sfântului Altar, şi l'a pus să patroneze Legiunea sa, va dispărea în moloz şi pulbere!!! Insă nu va dispărea în veci ideea pe care Corneliu a plătit-o cu viaţa sa; ideea-ordin dat Legiunii: "Aduceţi Neamul înapoi la Iisus Hristos!"!! "Neamul Nostru este un Templu profanat de tâlhari;alungaţi briganzii şi ucigaşii din acest Templu, după exemplul pe care l'a dat Iisus Hristos!". Si Legiunea,care mâine va fi întreg Neamul românesc,aşa va face: "Va curăţi Templul!".

R.R.

N.B. Desigur, reapariţia părintelui Radu în coloanele "Curierului" va naşte un val de "dragoste".Nu e de mirare. Noi închidem ochii şi facem ce ştim că trebuie făcut. Adăugăm că, din câteva sute de preoţi, care au primit sistematic revista şi nu ajutat cu nimic, nici măcar cu un abonament (cu excepţia monseniorului Juan Dan), părintele Radu a sprijinit "Curierul" de-a lungul timpului cu peste 3000 de dolari.

Mănăstirea Văcăreşti. Biserica mare; vedere dinspre vest

(continuare din pg.2)

cruzime similară. Cunosc în schimb dosarele "Rebeliunii". Le-am avut în mână, le-am studiat, le-am pledat. Cunosc într'unul din ele (Cântece de elevi în piaţa oraşului Turnu-Măgurele), rezoluţia de trimetere în judecată, scrisă de "Conducător", pe prima pagină a acestui dosar: "Se va aplica maximum pedepsii, altfel se dă Statul peste cap". (Da: proces judecat de Tribunalul Militar al Capitalei, Secţia II,preşedinte Colonel Suceveanu). Slab Stat "dat peste cap" de "Sfânta tinereţe" intonată de nişte elevi la Turnu Măgurele.

Cum a fost cu putinţă să fie cedat, în fapt, ministerul de Externe lui Niculescu-Buzeşti şi oamenilor lui, ministerul oficial al României rămânând o simplă faţadă, după cum expune domnul Mihail Mărculescu în lucrarea sa, demnă de reţinut.

Cum a fost cu putinţă "the royal coup d'Etat", cum scrie Churchill în "Memoriile" sale?

Cum a fost cu putinţă ca regele, şefii de partide, generalii de la Palat să săvârşească nefastul 23 August, în tot complexul lui, regele arestând pe Mareşalul Antonescu şi predându-l comuniştilor şi sovieticilor? Regii istoriei nu sunt regii zăbranicelor, ci ai mândriei naţionale.

Stăpâni, ei nu aveau să se teamă de sancţiunea umană; dar, bieţii oameni, trebuiau să se teamă de sancţiunea divină. Români, priviţi-le sfârşitul: regele în exil, ceilalţi morţi în celule, Tara în lanţuri.

Linia de aur a destinului naţional, purificată de greşeli şi felonii, se ridică nu din temniţele ispăşirilor lor, ci din temniţele martiriului nostru, spre zenit. E o profeţie a durerii de neam. Se va'mplini!.

RADU BUDIŞTEANU

Dr. ION DUMITRU DAN

Rusia şi timpurile ce trăim

II

Decăderea Rusiei

Această tactică au folosit-o Ruşii, chiar şi la Consiliul Vatican II cînd (după ce afirmase prin Patriarhul din Moscova, că Biserica Ortodoxă Rusă nu va participa la acest Consiliu papistas şi îndemna pe celelalte Biserici Ortodoxe, "surori", ca să nu participe nici ele, cursa în care a căzut şi Patriarhia ecumenică), cu o zi înainte, surprinzător, (pentru cei ce cunosc tactica comunistă şi sovietică, în particular, nimic surprinzător), Biserica Moscovită anunţă că ea va trimite o Delegaţie compusă din trei membri ca observatori la acest Consiliu. Astfel participau doi clerici şi un laic, adică reprezentantul guvernului sovietic. Iată tactica ruso-comunistă. Tactica prin care urmăreau îndepărtarea celorlalte Biserici Ortodoxe, "surori", de Roma şi dela dialog cu Occidentul, ţinîndu-le în stare de aversiune, pe cînd Ruşii apar ca dispuşi la dialog şi la orice îndrumare spre refacerea unităţii creştine şi menţinerea legăturilor cu Occidentul. Stim că Ruşii au folosit această tactică de împărţire şi învrăjbire a guvernelor şi Statelor, sub masca "păcii" sau a unei "alianţe", sau a unei "conferinţe" în mod sistematic, fie sub Tari fie sub Comunişti; destul să ne gîndim numai la anii după al doilea război mondial. Iată dar, cum aplică Ruşii morala comunistă. Iată valoarea principiilor acestei "morale proletare", atît de trîmbiţate de guvernul sovietic.

Vedem, aşadar, că la spatele acestei "cortine de fier" şi sub această mască a păcii şi a dialogului cu lumea, în particular cu Occidentul (de care URSS se teme şi deci ia măsuri preventive în toate sectoarele activităţii publice internaţionale: în diplomaţie, în politică şi în cele bisericeşti), se ascunde o mare minciună, bine parfumată, un joc diplomatic şi o politică seculară, calculată la rece şi pînă în ultimul amănunt. Iar sub această "mască", şi în această "politică", se pot distinge bine, pentru cei ce au ochi clar văzători, ghiarele de pradă (gata oricînd de a fi scoase şi de a ataca), a unui imperialism şi naţionalism rusesc, pe cît de vechi pe atît de dinamic, agresiv şi brutal, al cărui scop este, precum faptele vorbesc, istoria dovedeşte şi declară ţipînd: cucerirea lumii. Scop, ce pentru mulţi pare pură utopie, dar pentru spiritul rusesc (chiar dacă greşit şi exaltat) este o mare realitate, adică un fapt posibil. Gorkin, mare comunist idealist, plecat din Spania în URSS pentru a cunoaşte mai deaproape "raiul sovietic", s-a vindecat nu peste mult timp şi cunoscînd bine realitatea comunismului rus, o descrie în cuvinte clare şi adînc grăitoare: "E vorba de un imperialism original. Un imperialism vechi şi nou, în acelaşi timp. Vechi, deoarece geografic şi istoric este moştenitorul natural şi deci direct al imperialismului ţarist, poate mai inteligent şi în acelaşi timp mai ambiţios şi mai brutal decît acela. Din acest punct de vedere, Stalin întrece pe Petru cel Mare şi pe Ecaterina, zisă şi ea, Mare, atît de exaltaţi azi, cu mareşalii lor, de propaganda sovietică. Însă generalii Tarilor ruşi, nu s-au întîlnit niciodată cu probleme şi cu forţe de natură universală, nu locală sau regională. Noutatea acestui imperialism consistă, deci, în amploarea ambiţiilor şi în problemele pe care aceste ambiţii le provoacă şi apoi în metodele moderne, totalitare ...

Evident, URSS nu va putea face o politică unilaterală, într-o singură direcţie, ci va trebui sa alterneze politica de colaborare cu alte puteri, întîi de toate, cu puterea cea mai bogată - USA, pentru a obţine o parte din tot ce are lipsă, prin politica imperialistă agresivă şi

totalitară începută în cursul războiului şi care continuă inflexibilă şi după război. Această politică obligă URSS la un imperialism atotstăpînitor, hrăpăreţ şi sclavizător. Nu numai că nu poate oferi nimic ţărilor ocupate, ci dimpotrivă, trebuie să fure tot ce găseşte în ele: maşini, tehnică şi oamenii de ştiinţă, lucrători calificaţi, materie primă, produse alimentare şi chiar articole de uz comun. Trupele ruse de ocupaţie trăiesc pe spatele ţărilor subjugate, practicînd cele mai brutale fapte ... În fine, pentru a putea exercita acest imperialism rapace şi pentru a putea menţine aceste multe popoare sub jug, Ruşii sunt siliţi să întrebuinţeze mijloace militare, politice şi de poliţie, de cel mai perfect tip totalitar. Aceste metode vor trebuie să fie din ce în ce mai dure, pe măsură ce se va desfăşura nemulţumirea, naturală şi logică, a popoarelor subjugate şi jecmănite ... Azi, se poate spune că URSS este - din cauza regimului special şi a situaţiei politice interne - cel mai mare pericol pentru independenţa popoarelor şi pentru libertăţile individuale. (J. Gorkin: El Imperio sovietico, pag. 94-96, passim). Generalul De Gaulle afirma în 1964 că: "Imperiul sovietic constituie cea mai mare şi ultimă putere colonială din timpurile noastre" (Ibid. p.p. 97; vezi şi Walter Kolars: La Russie et ses colonies, Ed. Fasquelle, Paris 1955).

Noi mai putem adăuga, fără ezitare, că azi, de fapt, URSS este nu numai cel mai mare pericol pentru lumea întreagă - în sens ideologic şi existenţial - dar este unicul pericol pentru oricare ţară din cele cinci continente sub diferite forme. Cît timp această superpotentă, URSS - ajunsă la acest grad de putere din cauza miopiei şi egoismului lumii Occidentale, mai ales a USA - va sta în picioare şi va fi susţinută (implicit sau explicit, tacit sau expres, pe faţă sau pe ascuns) de acest Occident interesat şi fricos, lumea nu va putea avea nici pace şi nici siguranţa şi liniştea necesară pentru a se putea desvolta cum trebuie şi mai ales pentru a putea trăi fără angustia şi ameninţarea unui război atomic, posibil în orice moment. Posibil în orice moment deoarece azi, în atare împrejurări oferite de stupiditatea Occidentului (Occident care, dominat de materialism, a renunţat aproape la toate valorile fundamentale ale spiritului şi ale moralei, ba chiar şi la cele patriotice şi naţionale), soarta lumii, de fapt, depinde de URSS (nu de USA, superpotenta rivală). De URSS, nu de USA, deoarece în URSS decizia o ia un dictator sau un mic grup fanatizat de o ideologie materialistă şi revoluţionară, care dispune de un "popor-massa", cu mentalitate asiatică şi fatalistă, fără personalitate şi fără cultură necesară pentru a vedea realitatea; la fel fără posibilitatea de a se revolta, afară de cazul unei revoluţii generalizate. Această situaţie internă şi internaţională de pasivitate şi frică, întăreşte nespus de mult guvernul sovietic, care, evident, profită de ocazie şi se pregăteşte de atac, adică, cucerirea lumii prin orice mijloc. Pentru acest guvern şi pentru această mentalitate asiatică şi fatalistă, mistică, mitică şi exaltată, acest lucru nu e utopie, ci o realitate dorită şi posibilă. Avea multă dreptate căpitanul englez, observator şi agent al guvernului britanic, în Rusia, în timpul războiului mondial cînd, văzînd revoluţia comunistă din 1918, informa Londra (şi-a lăsat în Memoriile sale) scriind următoarele: "În Moscova creşte şi se afirmă tot mai mult cel mai mare duşman al rasei omeneşti. Aici (în Moscova, noua capitală, din 18 martie 1918,n.n.), criminali monstruoşi şi perverşi, pe care sensibilitatea civilizaţiei sociale i-a respins de secole, au ajuns la putere. Aici, pasiuni obscene în modul cel mai superlativ, nebune şi înspăimîntătoare - înfrante sau dominate, chiar de la începutul civilizaţiei de însuşi bunul simţ al poporului sau de mîna autoritară a guvernelor - stăpînesc fără logică şi obraznic,însăşi sferele guvernamentale ... Aici, oameni condamnaţi pentru delicte ruşinoase, administrează dreptatea, cu oribila parodie de justiţie, după o lege satanică. Aici, criminali, de orice gen şi specie, prepară un război necurat pentru a se răzbuna contra civilizaţiei ... Perverşii din toată lumea, cu minte necurată şi duşmani obraznici ai forţelor care frînează bolnavele lor pasiuni şi porniri, au declarat război deschis şi fără încetare contra tot ce cultura şi civilizaţia a învăţat că e pur, drept şi nobil. Dacă civilizaţia nu va lua iniţiativa de a zdrobi acest monstru, monstrul va fi cel care va zdrobi civilizaţia" (Căpitanul, Sidney Reilly, "Memorii", luate din Pietro Caporilli: Profilo storico del comunismo, Roma 1972, pag. 56-57). Cuvinte şi afirmaţii grave, înţelepte şi evident profetice sau cel puţin prezicătoare.

Într-adevăr, ţările subjugate de Rusia imperialistă-comunistă, nu au nici independenţă, nici libertate, nici drepturi, nici siguranţă şi nici o siguranţă căci totul depinde şi se decide la Moscova. Tările încă libere sunt însă ameninţate sistematic şi neîncetat, sub diferite forme: subversiune, guerilla, revoluţii zise "pentru eliberare de sub jugul imeprialist" sau "naţionale", agitaţii sociale şi politice etc., provocate direct de Moscova sau servindu-se mai cu seamă de aşa-zisa "coloana a cincea", adică de micul grup de comunişti, condus de agenţii Moscovei bine instruiţi şi binecunoscători ai situaţiei din ţara respectivă. Tările ameninţate nu sunt cum s-ar crede numai ţările vecine, ci oricare, cît de îndepărtată ar fi, de ex. Cuba, Nicaragua, Etiopia etc. Orice motiv e bine venit şi bine folosit de Moscova, care e "la zi" cu situaţia din fiecare ţară prin excelenta reţea de spionaj organizat în toată lumea, chiar şi în ţările cele mai mici sau fără importanţă în viaţa internaţională. Numai o inteligenţă limitată sau care vorbeşte de rea credinţă împreună cu eternii miopi politici occidentali (mulţi dintre ei agenţi ai Moscovei) îşi mai pot face iluzii că URSS-ul sovietic, imperialist prin definiţie şi revoluţionar prin natură, s-ar fi îmblînzit şi ar fi renunţat la "revoluţia perpetuă şi universală", de dragul ochilor unui om politic din Occident, sau de frica "trasului de urechi" sau a palavrelor diplomatice a Democraţiei occidentale. Nu cunoaştem încă nici un caz în care Rusia să se fi retras dintr-o ţară ocupată, fără război sau fără a primi ceva recompense la fel de bogate sau importante. Asta în trecut. Azi, în prezentul istoric actual, cînd URSS-ul rusesc este stăpînul absolut al lumii şi sfidează pe oricine cu seculara obrăznicie şi neruşinare, ar fi ridicul şi stupid să ne gîndim că s-ar retrage sau ar renunţa la poziţia privilegiată în care se află, tocmai datorită ajutorului preţios al lumii Occidentale.

Un exemplu luminos şi direct - poate chiar cel mai elocvent din timpul nostru - de corupţie şi interpretare a "moralei marxiste", al falsităţii şi al minciunii de care se serveşte regulat propaganda comunistă în realizarea şi trăirea "moralei proletare", ni-l oferă situaţia în care se află toate ţările subjugate în 1945, cărora li s-a impus cu multă violenţă, împreunată cu viclenia rusească de totdeauna, guverne anticonstituţionale şi evident comuniste şi filo-ruse. Toate aceste ţări, "de după cortină" (Finlanda, Estonia, Letonia, Lituania, Polonia, Cehoslovacia, Romania, Ungaria şi Bulgaria - la început si Jugoslavia, care apoi a rămas cam la margine), au fost obligate cu forţa brutală a "Armatei Roşii Ruseşti", ("armata liberatoare") să se supună guvernelor păpuşi, guverne comuniste, impuse de Moscova, împotriva voinţei poporului (adică "în modul cel mai democratic"!), după ce au fost alungate dela putere toate guvernele naţionale, alese constituţional şi liber. Toate au fost obligate să introducă tot atît de "democratic!", comunismul, ca sistem politic unic, adus şi impus de "Matiuska Rosyia", fără posibilitate de discuţie. Cu introducerea comunismului în aceste ţări (adică cu venirea "paradisului roşu"), toţi oamenii de seamă, naţionaliştii şi patrioţii, intelectualii, politicienii şi clericii (episcopi şi preoţi) etc., au suferit, fie bătăi, fie închisori, fie amîndouă amărăciunile, fie deportări în Siberia, fie lagăre de muncă sau "campuri de concentrare" (inventate de sovieticul evreu Yagoda; H. Grigorievich ,încă din primii ani ai regimului stalinian din URSS, tabere, în care, în puţini ani au murit milioane de oameni, numai în Rusia, cfr. P. Caporilli, op. cit. p.90-91). Iar majoritatea au suferit martirul şi moartea, pentru simplul motiv că nu au voit să accepte regimul sovietico-comunist, precum se poate verifica în nenumărate cărţi publicate despre această dureroasă situaţie. Asta este de fapt adevărata "frăţie, solidaritate şi prietenie sovietică", predicată de "morala comunistă" şi aplicată de Sovietici efectiv. Acesta este "ajutorul", protecţia şi respectul reciproc al moralei proletare-sovietice. Iată "sinceritatea", "fidelitatea", "puritatea morală" şi "onoarea" adusă şi aplicată de morala comunistă pentru clădirea patriei socialiste şi a "omului nou-comunist", "omul sovietic", "fără patrie şi fără Dumnezeu", care nu are dreptul să fie nici polonez, nici roman, nici german, nici italian etc., ci numai sovietic, mai bine zis filorus. Însă are obligaţia să joace cum cîntă Moscova şi Partidul comunist, să fie număr şi instrument. Maşină automatică a Rusiei Sovietice. O corupţie mai grozavă şi mai substanţială nu se poate nici da şi nici imagina în sufletul omului. Doctrina

comunistă, aplicarea ei în concret şi istoria toată, teoria şi faptele, ne dovedesc că această ideologie comunistă şi acest regim politic sovietic, este cu adevărat diabolic şi degradează, nu numai persoana ci genul omenesc ca atare. Iar faptul că a reuşit să se introducă deşi cu teroare şi să se menţină cu brutalitatea ce mai monstruoasă, arată decăderea la care s-a ajuns, fie în civilizaţie, fie în morală, fie în politică şi diplomaţie, în ultimul veac.

(Nota: despre "ajutorul frăţesc" şi "libertatea" adusă de Rusi şi Armata Roşie în Romania, citeşte documentatele cărţi scrise de cei care au cunoscut şi au trăit în acest "rai comunist sovietic", instaurat după 1945 în ţară şi în toate ţările subjugate. Astfel, Gabriel Bălănescu: Din împărăţia morţii, Ed. Dacia, Madrid 1981; Ion Carja: Întoarcerea din infern, 2 volume, Madrid şi New York, 1970 şi 1972; D. Bacu: Piteşti, Madrid 1963 iar despre "ajutorul bisericesc pravoslav-rusesc, dat Bisericii Romane Unite şi indirect celei Ortodoxe, citeşte cartea compusă de mai mulţi autori: Biserica Romană Unită. Două sute cincizeci de ani de istorie, Madrid 1952; Biserica ce în 1 dec. 1948 a fost desfiinţată prin decret ministerial şi persecutată, în chipul cel mai satanic pînă în ziua de azi, conform "moralei comuniste").

Să nu se uite niciodată cuvintele grave şi programatice ale instauratorului comunismului în Rusia, Lenin, pronunţate în primele zile ale Revoluţiei din 1917. "Soldaţi, marinari, muncitori ... Eu văd în voi avangarda armatei mondiale proletare; pretutindeni, războiului de opresiune imperialistă urmează războiul civil. De pe acum întrevăd aurora revoluţiei universale" ... "Istoria se face în tranşee, unde soldaţii străpung cu baioneta pîntecele ofiţerilor" ... "Terorismul este drumul nostru unic şi definitiv. Aţi putea crede, voi, ca noi, fără ajutorul terorismului celui mai brutal şi mai revoluţionar, am putea învinge? (P. Caporilli, op. cit., p. 48-51). Iată adevăratul spirit al "moralei comuniste" şi iată şi interpretarea dată de însuşi Lenin şi apoi confirmată constant de istorie. Nu mai poate fi îndoială, deci, cu privire la ce este comunismul (natura), ce vrea (scopul) şi cum vrea să se desfăşoare (mijloacele) sau care sunt metodele şi care este tactica. Numai surzii şi orbii mai pot greşi, în această problemă. Dar cînd te gîndeşti bine, îţi dai seama cît rău şi cîtă nenorocire mai poate veni peste lumea toată din cauza comunismului sovietic şi aşişderea din pricina acestor surzi şi orbi!" "Cînd Dumnezeu vrea să piardă pe cineva, (individ sau grup - n.n.) îi ia mintea, adică îl sminteşte. Trist proverb, dar cît este de adevărat! Ne întrebăm dacă Istoria, "magistra vitae", mai serveşte la ceva, mai învaţă sau mai are rost să se predea în şcoli! Cum ar trebui să ţipe azi marele Cicero, repetînd înţeleptele cuvinte: "Homo non solo sibi natus, sed patriae", pentru a înfrînge, nu atît îngustimea minţii cît egoismul, îngustimea inimii! Omul nu trăieşte numai pentru sine, pentru propriul hoit, ci şi pentru patrie, pentru deaproapele, pentru biserica şi pentru Împărăţia lui Dumnezeu! În realitatea teologică ar trebui să trăiască mai mult pentru realitatea Împărăţiei Cerurilor, adică pentru Dumnezeu. Omul, în general, dar vorbind politic, azi, omul occidental, se autopedepseşte şi se poate autodistruge, într-o anumită măsură sau într-un fel, nu din lipsa de cultură sau inteligenţă, ci din suficienţa egoismului de care este supraplin şi în care se complace ca un simplu animal de consum.

Ajungînd la acest punct în tratatul despre "etica comunistă-sovietică" şi despre felul cum se aplică peste tot, de Ruşi, nu putem uita penibila scenă - din drama Romaniei - ce a avut loc între 27-28 februarie 1945, chiar în Palatul regal din Bucureşti, deci, în inima ţării. Scena care arată clar cum a început drama şi apoi cum s-a desfăşurat tragedia Romaniei ocupate de trupele sovietice şi în acelaşi timp cum au înţeles Ruşii sensul şi aplicarea pactului din Yalta, care se făcuse cu două săptămîni înainte, adică fu încheiat în 11 Februarie din acel an. Să nu uităm că în acest timp, trupele romane luptau, pe frontul din Ungaria-Cehoslovacia, alături de Ruşi şi deci ca Aliaţi. În acest scurt timp era prim-ministru generalul Rădescu şi aveam un guvern de coaliţie democratică încă necomunist. Dar în ţară operau o mînă de comunişti (majoritatea străini) susţinuţi de trupele ruseşti şi de NKVD, "tăind şi spînzurînd", provocînd teroare şi frică cu scopul de a răsturna guvernul şi a aduce un guvern comunist. Rădescu ţine un discurs curajos, la radio, în care acuza pe comunişti ca: "o bandă de indivizi fără

ţară şi fără Dumnezeu", ce caută să distrugă ţara, desträmînd pacea şi liniştea împreună cu toate valorile naţionale. Discursul a avut un răsunet viu în toate colţurile ţării şi în străinătate, deoarece în ţară nimeni nu voia un guvern comunist, de fapt nici nu existau comunişti romani. Truman cere ambasadorului A. Harriman, de la Moscova, ca să-i transmită lui Molotov dorinţa Statelor Unite ca situaţia din Romania să nu fie tulburată de elemente politice venale şi să se ajungă la alegeri adevărat libere, fără presiune şi ameninţări sovietice -comuniste. Drept răspuns, la protestele lui Truman şi mai ales împotriva discursului lui Radescu din 24 februarie, după trei zile (27 febr.) soseşte la Bucureşti A. Visinsky - de tristă memorie - care dela aeroport se duce direct la Palatul Regal din Calea Victoriei, fără să ţină seama nici de cei doi delegaţi aliaţi (Burton Berry, american şi Le Rougetel, englez) şi nici de dorinţa lui Truman, trecînd peste orice regulă de protocol sau de simplă bunăcuviinţă. Ca adevărat "mujic" (sau ca demn reprezentant al "mujiciei muscălesti", mereu aceeaşi şi nedesminţită), cere regelui Mihai destituirea lui Rădescu şi schimbarea guvernului ("guvern reacţionar"!). Regele răspunde calm că potrivit normelor constituţionale, un monarh democratic, înainte de a face un atare pas, trebuie să consulte pe capii de partide cu atît mai vîrtos că ne aflam în război. Visinsky cere să se grăbească. În acest interval presa dirijată de comunişti , fie în URSS, fie cea din ţară, varsă foc şi venin contra guvernului şi a regelui. Visinsky revine la Palat, dar foarte brutal şi cere schimbarea guvernului imediat. Cînd ministrul de externe roman caută să se sprijine în declaraţia de la Yalta, cu privire la Europa liberată şi la alegerile democratice şi libere, mujicul Visinsky răspunde brutal: "Yalta? Yalta sunt eu!" Apoi dînd regelui un ultimat de două ore pentru a schimba guvernul, lăsînd şi lista preparată de Moscova, a ieşit trîntind uşa! Tinuta demnă de un bărbat politic sau de un diplomat sovietic. Fiecare dă din ce are şi cum poate! Acesta este modul "democrat" în care "operează" Ruşii. Aşa s-a ajuns apoi la guvernul nefast şi impostor, zis "guvernul Groza", după numele nenorocitului avocat beţiv, de la Deva, unealta comunistă şi maghiară, cocoţat peste noapte prin puterea sovietică la rangul de "preşedinte". Aşa "ajută" Ruşii şi astfel se practică "unitatea comunistă", prin "frăţia între popoare", "adusă de Ruşii eliberatori"! (N. Baciu: Yalta şi Crucificarea Romaniei, Ed. Europa 1983, pag. 185-189; R.B. Markham: La Roumanie sous le joug sovietique, Ed. Calman-Levi, Paris 1949, pp. 78 nss.).

Dr.ION DUMITRU DAN

* * *

Icoană. Maica Domnului cu pruncul, sec. 17, colecţia Mănăstirii Bistriţa-Neamţ

Citiţi

CURIERUL

Pentru a răspunde criticilor formulate de NATO în legătură cu insuficienţa stocurilor de muniţii, comandamentul armatei germane a schimbat ordinea priorităţilor.Planurile prevăd majorarea achiziţiilor de muniţii şi eşalonarea pe o perioadă mai lungă de timp a procurării de noi sisteme de luptă. Aşa de exemplu au fost întrerupte lucrările pentru crearea unui nou tanc de luptă, mai perfecţionat decât actualul LEOPARD II, din dotarea armatei de uscat. Când anumite sisteme sunt scoase din dotare, întrucât sunt depăşite de stadiul tehnologiei militare, costurile unor noi sisteme sunt atât de ridicate, încât cele vechi nu pot fi înlocuite decât în proporţie de unu la sută. Aşa este de exemplu cazul unor rachete care ar fi folosite de Bundeswehr pentru încărcături convenţionale, sau ar fi puse la dispoziţia armatei americane pentru transportarea de încărcături atomice.

Comandamentul NATO se întreabă între altele, dacă Bundeswehr-ul va fi în măsură să asigure un efectiv de 1 milion 340 de mii de soldaţi în caz de conflict.Efectele scăderii natalităţii se vor face resimţite într'o măsură crescândă.In perioada de după 1995, se prevede ca efectivul curent al Bundeswehr-ului să fie asigurat în modul următor: 250.000 vor fi militari de carieră şi angajaţi cu contract pe timp limitat, iar alţi 206.000 vor fi tineri care prestează serviciul militar obligatoriu. Din datele statistice care oglindesc evoluţia populaţiei se poate deduce însă că armata nu poate avea la dispoziţie un număr atât de mare de bărbaţi. Din această cauză a fost adusă în discuţie recrutarea de femei pentru o serie de servicii auxiliare.

Pentru a ridica potenţialul defensiv al Bundeswehr-ului, a fost elaborat un plan financiar. Conform acestui plan, bugetul militar ar urma să crească în următorii 3 ani, cheltuielile militare cifrându-se în 1988 la 53,4 miliarde de mărci. In următorii 10 ani, acest plafon urmează să rămână constant. Din perspectiva actuală, acest volum de fonduri afectat anual ar putea acoperi toate proiectele menite să înlăture punctele slabe în potenţialul defensiv al Republicii Federale Germania. Aceasta presupune însă compensarea în bugetul anual a majorărilor de preţuri.

In fapt, inflaţia va prezenta un risc, un factor de incertitudine. Dacă aceasta s'ar accelera în raport cu ritmul actual,alternativa va fi sau o majorare corespunzătoare a cheltuielilor militare, sau realizarea numai parţială a proiectelor avute în vedere. Alte incertitudini decurg din faptul că încă n'au fost estimate costurile pentru îmbunătăţirea infrastructurii militare NATO, necesară pentru asigurarea apărării în cazul unei ofensive din Est. O parte din aceste costuri urmează să fie preluate de Republica Federală Germania.In afară de aceasta, costurile pentru întreţinerea şi funcţionarea unor sisteme noi de arme, cum sunt rachetele PATRIOT şi rachetele antiaeriene ROLAND au fost estimate doar foarte aproximativ.

Un aspect dificil prezintă problema cercetărilor tehnologice şi a punerii la punct pentru intrarea în fabricaţie a unor noi arme. Fondurile disponibile probabile sunt deja afectate unor proiecte în curs. Majorarea costurilor chiar numai pentru o parte din acestea, sau abordarea unor proiecte noi s'ar lovi de lipsa de mijloace financiare. In programul financiar - relieefează militarii - n'au fost planificate nici un fel defonduri pentru finanţarea unor proiecte ca satelitul franco-german de recunoaştere, sau participarea la lucrările pregătitoare pentru realizarea aşa zisei "iniţiative strategice defensive",lansate de preşedintele american Reagan.

Obiectivul urmărit de guvernul federal şi de NATO este mărirea potenţialului convenţional de luptă, pentru a reduce constrângerea existentă, de a recurge la arme atomice tactice relativ repede,în scopul stopării unui atac advers.

♦ ♦ ♦

In scurt timp s'au întâmplat două fapte noi şi cu multiple implicaţii: I.Revoluţie în Yemenul de Sud. Revoluţie contra comunismului? Nici vorbă,revoluţie pusă la cale de Ruşi, care n'a ieşit aşa cum trebuia. E prima oară când Ruşii fug împreună cu Englezii, un marxist urmează altui marxist, urmaşul e cel care era prevăzut să fie alesul poporului şi, totuşi,Ruşii fug! Nu cred că vor renunţa la prima lor ţară musulmană comunizată. Se vor reîntoarce deci dacă cineva mai deştept decât ei nu le stă în cale...

II. Preşedintele Americii dăduse prioritate la întâlnirea la nivelul cel mai înalt guerilelor şi cuceririlor de state,de către comunişti ajutaţi de sateliţi. Iată că, având ca prilej vizita "dizidentului" Savimbi, care se luptă de 15 ani cu Cuba în Africa, a promis ajutor celor care înfruntă comunismul la ei acasă (Afganistan, Angola, Nicaragua şi Cambodgia fief al Chinezilor cu Pol-Pott). Mulţumim Preşedintelui Americii pentru curajul prima oară manifestat cu voce tare de a se opune minciunii în numele adevărului.

♦ ♦ ♦

Pentru a stabili ce gândesc Sovieticii despre America, corespondentul ziarului NEW YORK TIMES a procedat la un sondaj de opinie publică, ce-i drept pe un segment foarte limitat de populaţie, astfel încât gradul de reprezentativitate al răspunsurilor este problematic. Un chestionar, bazat pe acela folosit de săptămânalul american TIME pentru anchetele sale demoscopice în Statele Unite, a fost distribuit unui număr de 30 de cetăţeni sovietici,diferiţi ca vârstă şi mediu, în cea mai mare parte prin intermediul unor prieteni localnici. Aceasta pentru a evita reticenţele şi clişeele, tipice în convorbirile cu un ziarist străin. Persoanelor respective le-a fost garantată, fireşte,anonimitatea. In afară de aceasta, reporterul respectiv a avut o serie de convorbiri cu Sovietici bine informaţi, solicitaţi să precizeze în prealabil, care vor fi - în linii mari - răspunsurile probabile ale persoanelor anchetate.

Unul din cele mai laconice răspunsuri i-a parvenit din partea unei persoane în vârstă de mai puţin de 33 de ani: şosele superbe, closete curate, oameni văzându-şi de treburi şi femei elegante. Sursele cele mai frecvent citate pentru cunoaşterea Statelor Unite sunt cărţile permise oficial, urmate de filme. Intr'unul din răspunsuri se opina că mai toţi adolescenţii sovietici au citit cu aviditate literatura americană de aventuri şi s'au jucat în copilărie de-a indiernii şi cow-boy-i. Intreaga atitudine faţă de America a fost determinată - nu în mod conştient desigur- de această prismă prin care au văzut-o atunci.

Un reprezentant al generaţiei celor 30 de ani, reliefa că toţi colegii săi de vârstă şi-au trăit adolescenţa în credinţa că ceva american asigură şicul suprem: blugii americani, rock american, gumă de mestecat americană. Cum nici una din persoanele chestionate n'a cunoscut America cu proprii săi ochi, imaginea acesteia este rezultatul unor contacte indirecte întâmplătoare. Printre elementele reţinute se numără peisajele pitoreşti, vagabonzii lipsiţi de un adăpost, cultura înfloritoare, şoselele largi, demonstraţiile şi jazzul.

Frapant este pentru reporterul american că nimeni din cei întrebaţi nu s'a referit la democraţia americană sau la drepturile omului. Puţinii care s'au referit la politica oficială a Washingtonului, au exprimat o atitudine critică. O surpriză a fost larga răspândire a literaturii americane, clasice şi contemporane. De o popularitate enormă se bucură jazzul, muzica rock, teatrul şi filmul american. In această ordine de idei, unul din interlocutorii bine informaţi ai ziarului, fost membru al partidului comunist, i'a povestit de neliniştea provocată în anii '60 de popularitatea de care s'a bucurat filmul "Cei şapte magnifici" cu Yul Brynner. La şedinţele de partid erau luate în discuţie eventuale măsuri de combatere, întrucât se aprecia că filmul mijloceşte o imagine prea eroică şi prea atrăgătoare despre America.

Un rol deosebit în această imagine joacă informaţiile din auzite, zvonurile, legendele povestite de cei care au avut posibilitatea să călătorească în America, înfăţişarea turiştilor americani în Uniunea Sovietică şi contactele întâmplătoare cu americani aflaţi la Moscova.

Sovieticii din generaţiile de mai mult de 50 de ani evocă cu nostalgie era de aur a relaţiilor sovieto-americane în cursul ultimului război. Căldura faţă de Americani a scăzut după isbucnirea războiului rece şi agravarea represiunii staliniste. Ceea ce a rămas însă este puternica dorinţă de a avea acces la cultura americană.

Cauzele lipsei de interes faţă de sistemul politic american sau atitudinea chiar negativă faţă de acesta i-au fost expuse ziaristului american de unul din interlocutori în modul următor: tineretul sovietic nu poate aprecia calităţile sistemului politic democrat american. Propaganda sovietică nu abordează această problemă,iar, pentru omul de rând, efectuarea unei călă-

torii turistice în America rămâne un vis irealizabil. In schimb, lacunele sau defectele sistemului american sunt exploatate imediat de propaganda sovietică.Cu toate că tineretul rămâne în general sceptic faţă de aceste trucuri propagandistice,ele produc, totuşi, un efect destul de mare.

Preocuparea ziaristului - de altfel în conformitate cu linia generală a ziarului NEW YORK TIMES - este în această ordine de idei,de a risipi o iluzie răspândită printre Americani. Aceştia cred în mod obişnuit că năzuinţa sovieticilor ar fi să scape de comunism şi să se refugieze într'o Americă liberă. Recunoscând că unii doresc fără îndoială aceasta, el ţine să reliefeze că interesul sovieticilor faţă de democraţia americană este incomparabil mai redus decât acela pentru literatura, jazzul, whisky-ul şi bussinesul american.

Succesul atribuit propagandei sovietice ar avea,după părerea sa, două explicaţii. Prima: doar un număr foarte mic de cetăţeni sovietici au posibilitatea să vadă cu proprii lor ochi Statele Unite, iar criteriul în baza căruia sunt selectaţi, este acela al fidelităţii ideologice.A doua explicaţie: noţiunile de democraţie, drepturile omului, libertate sunt folosite cu atâta intensitate pentru caracterizarea propriului sistem, încât cuvintele respective au devenit total găunoase. In schimb, denigrarea Statelor Unite este urmărită sistematic, atât în presă, cât şi la televiziune.

In mod neaşteptat, autorul notează că foarte puţini sovietici iau în serios afirmaţiile propagandistice,ceea ce de fapt anihilează - cel puţin parţial - constatările sale anterioare cu privire la efectele propagandei. Pentru a ilustra reacţia cetăţenilor la propaganda oficială, el citează răspunsul la întrebarea - care este diferenţa între constituţia sovietică şi cea americană? - pe care îl reproducem şi noi pentru savoarea lui: Constituţia sovietică garantează libertatea cuvântului şi libertatea întrunirilor. Cea americană garantează libertatea după ce ţi-ai spus cuvântul şi libertatea după ce ai participat la o întrunire.

Ce-i drept, există şi unele aspecte ale sistemului american, pur şi simplu neinteligibile pentru omul sovietic. Ca de exemplu controversele publice între exponenţii aceluiaşi guvern, polemicile vehemente între oamenii politici din diferitele lagăre demonstraţiile şi grevele. La acestea se adaugă relatările despre creşterea criminalităţii şi a violenţei. Imaginea finală este una de discordie şi haos, generatoare de teamă.

In încheiere,o glumă auzită de ziarist în casele unde a fost primit: Uniunea Sovietică este ultimul bastion al pro-americanismului de pe glob. Ambiguitatea atitudinii faţă de America a fost exprimată de un redactor al IZVESTIEI: pe de o parte, fascinaţie faţă de tehnologia şi cultura americană, iar, pe de altă parte, conştiinţa că America este principalul adversar.

♦ ♦ ♦

Criza din Polonia a fost deslănţuită în 1980 de politica economică a şefului de partid de pe atunci Edward Gierek, care trezise atâtea speranţe în 1970, la preluarea succesiunii lui Gomulka, tot în urma unor tulburări muncitoreşti. Acesta lansase lozinca "Polonia va deveni în curând a doua Japonie" şi a încercat modernizarea economiei poloneze cu ajutorul creditelor occidentale. Contractarea megalomanică de datorii - după cum o califica hebdomadarul WELTWOCHE, din Zürich - a ruinat economia şi aşa şubredă şi înapoiată a ţării şi a declanşat o criză de conducere, privită parţial şi ca o criză de sistem, în sensul că s'a întrevăzut necesitatea ineluctabilă a unor reforme.

Inlocuirea lui Gierek cu un şef relativ obscur al unei organizaţii districtuale de partid, Kania,n'a însemnat o simplă schimbare de persoane la conducere.Acesta a încheiat compromisurile inevitabile cu masele revoltate, fără a putea salva ierarhia partidului de la dezastru. Polonia şi-a schimbat înfăţişarea în decurs de numai câteva săptămâni. Partidul comunist şi organizaţiile servindu-i drept curea de transmisie şi-a pierdut monopolul absolut al puterii. Stiinţa, cultura şi arta au fost eliberate din cătuşele cenzurii. Extinderea triumfală a autoorganizării spontane a atras în rândurile acestei mişcări aproximativ jumătate din numărul membrilor tineri ai partidului. Situaţia existentă în vara şi toamna anului 1981 este descrisă de NEUE ZUERCHER ZEITUNG în modul următor:

"Destrămarea treptată a dominaţiei partidului a provocat în rândul conducătorilor sindicali, în majoritatea lor tineri şi

lipsiţi de experienţă, o stare de euforie a succesului. Ei au scăpat din vedere că două din instrumentele puterii, şi anume armata şi forţele de miliţie şi de securitate, nu fuseseră cuprinse în procesul de disoluţie şi că la momentul propice conducerea de partid putea apela la ele pentru salvarea dictaturii. Conform unor idei tradiţionale şi patriotice, soldaţii şi ofiţerii polonezi erau priviţi ca exponenţi ai ideilor de independenţă şi suveranitate naţională, ceea ce i-a împiedicat pe cei mai mulţi din conducerea sindicatului autonom SOLIDARITATEA să aprecieze în spirit realist armata şi serviciul de securitate."

Dacă nu este mai puţin adevărat, că puciul contrarevoluţionar al generalului Jaruzelski a fost pregătit cu toată măiestria prin asigurarea unui secret total şi printr'o răspândire sistematică de minciuni - scrie în continuare corespondentul ziarului elveţian citat, nu este mai puţin adevărat că mişcarea sindicală SOLIDARITATEA a fost surprinsă de această acţiune la toate nivelurile sale. Una din cauze este încrederea oarbă în iluziile tradiţionale menţionate anterior. La iluziile politice s'au adăugat cele economice.Fascinaţia Japoniei, mortală pentru Gierek,după cum am mai reliefat, cuprinsese şi mişcarea sindicală autonomă. Săptămânalul WELTWOCHE scria că una din utopiile care provocau euforie în rândul noilor sindicalişti era următoarea: naţiunea se va însănătoşi în curând şi va deveni cu adevărat o a doua Japonie, dacă conceptul de revoluţie autoadministrată va fi tradus repede în faptă. Un element picant al situaţiei din Polonia este că şi generalul Jaruzelski speră că reformele sale economice - deocamdată pe hârtie - vor crea un avânt economic ca în Japonia.

Atitudinea tradiţională a poporului polonez faţă de stăpânirea politică este aceea de suspiciune, constată NEUE ZUERCHER ZEITUNG. Singurele excepţii au fost mareşalul Pilsudski, învingătorul armatelor ruso-sovietice în 1920, şi Gomulka, pentru scurtă vreme, venit la putere în toamna anului 1956 pe unda unei mişcări de independenţă faţă de Moscova. Primindu-şi mandatul de la Cremlin şi nu din partea propriului popor, adaugă comentatorul, proconsulii comunişti n'au putut şi nici nu pot conta pe simpatiile populaţiei. Iar, pe de altă parte, aparatul funcţionăresc nu este capabil să-şi îndeplinească sarcinile în conformitate cu modelul sovietic de dominaţie. Dictatura - deţinătoare a puterii - nu se poate sprijini, la fel ca până acum, decât pe armată şi pe forţele aparatului represiv.

O remarcă interesantă a ziarului din Zürich este următoarea: consecinţe de'a dreptul tragice pentru regimul în funcţie are faptul că nu dispune de nici un om politic de talent, care să fie capabil să exercite o atracţie, fie chiar limitată, asupra păturilor largi ale populaţiei. Pentru autor coaliţia alcătuită de militari scrobiţi, cum sunt Jaruzelski şi Siwitki, cadre de partid cu sufletele moarte, ca Barcikowski şi Czyrek, şi, în sfârşit, ziarişti, care şi-au pierdut fantezia gânditoare, ca Rakowski, Gornicki şi Urban,este cea mai slabă echipă de conducere din toată istoria dominaţiei comuniste. Ea este incapabilă să elaboreze concepţii apte să scoată poporul din atmosfera de ură şi resemnare. Intelectualii polonezi se întreabă dacă nivelarea forţelor creatoare este efectul spiritului de cazarmă devenit atotstăpânitor sau dacă crizele repetare au epuizat rezervorul de talente. In continuare corespondentul lui NEUE ZUERCHER ZEITUNG scrie textual:

"Marea nenorocire a echipei guvernamentale este propriul ei şef, generalul Jaruzelski. Colaboratorii săi - poate animaţi de exemplul lui Gorbaciov - încearcă să realizeze o apropiere între generalul caracterizat prin răceala în relaţiile sociale şi evitarea contactelor, pe de o parte şi populaţie pe de altă parte. Metoda folosită este cea a vizitelor şi convorbirilor."

Pentru eşec ar fi vinovată firea lui Jaruzelski, al cărui populism crează impresia de forţat. De altfel, în pofida succeselor de popularitate, cel puţin temporară obţinute de Gorbaciov, se pune întrebarea dacă astfel de acţiuni, vizite şi contacte, organizate până în cele mai mici amănunte şi cu toate precauţiunile necesare pentru evitarea oricărui risc, pot produce efectele scontate. Si nu ar fi exclus ca reticenţele lui Jaruzelski să aibă la bază recunoaşterea faptului că poporul polonez nu şi-ar schimba atitudinea faţă de regim, nici dacă regele Jan Sobieski, resuscitat în costum de pe vremea despresurării Vienei, ar îngenunchea într'un cort, în faţa noului conducător al naţiunii.

♦ ♦ ♦

S-a primit la redacţia revistei noastre din partea domnului Dr.Mircea Alexandru Munteanu, preşedintele "Asociaţiei Românilor Liberi şi a Germanilor originari din România", filiala din Republica Federală Germania a Uniunii Românilor Liberi, următorul document spre a fi difuzat:

C O M U N I C A T

La 8 Februarie 1986 a avut loc în Frankfurt/Main, prima Adunare Generală a Asociaţiei Românilor Liberi şi a Germanilor originari din România" (Verband der freien Rumänien e.V.), filiala din Republica Federală Germania a Uniunii Românilor Liberi.

S-au prezentat referate asupra activităţii desfăşurate în primul an de când Asociaţia funcţionează ca persoană juridică recunoscută de Tribunalul din Frankfurt/Main şi beneficiază de legile fiscale prin declaraţiile anuale de impunere.

In discuţiile ce au avut loc s-au accentuat scopurile Asociaţiei de afirmare, unitate de vederi şi solidaritate între cei plecaţi din România şi stabiliţi pe teritoriul Republicii Federale. Deasemeni, s'a subliniat deosebita importanţă a sprijinului moral şi material al celor veniţi mai de mult şi cari sunt beneficiarii avantajelor oferite de legile vieţii libere din Germania, în susţinerea noilor sosiţi. Această comportare este o manifestare demnă conform spiritului de educaţie a vechilor tradiţii româneşti, şi, în acelaşi timp, o dovadă concretă de exteriorizare a însuşirii caracterului de omenie şi bunăvoinţă, specifice poporului şi conducerii Republicii Federale.

S'a hotărât în unanimitate ca "Programul de viitor" să fie realizat, în continuare, conform prevederilor statutare. A fost ales un Comitet de 11 persoane din care fac parte: Dr.A.Muntean - Preşedinte, membrii: Dr.Florin Mătrescu, Andreas Makarow, Nicolae Craiu, Preot Gheorghe Cismaru,Radu Roşeanu, Alexander Konstantin, Maciu Mihail, Lazăr Gheorghe, Manea Mirică, Dinu Martinescu.

Informaţii suplimentare şi solicitarea "Adeziunilor" de înscriere se pot cere de cei interesaţi şi telefonic la: (069)74 83 75 sau (069)88 63 23.

♦ ♦ ♦

'REDACTIONALE SI ADMINISTRATIVE:

Amintim abonaţilor noştri că abonamentele încep odată cu data de 1 Ianuarie a fiecărui an. Abonaţii sunt rugaţi să nu neglijeze acest amănunt esenţial pentru administraţia revistei.

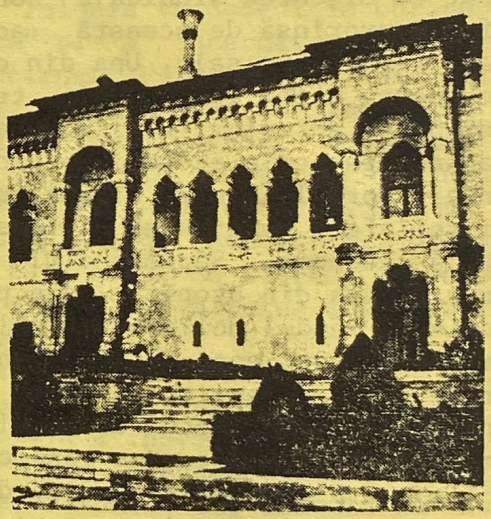

Loggie. Fațada dinspre lac a palatului Mogoșoaia

Abonamentele pentru
CURIERUL
USA și Canada: $ 15 USA.
Europa și America latină $ 20.-
Australia, Asia și Extremul Orient: $ 22.- USA.